

Μια νύχτα με φουρτούνα

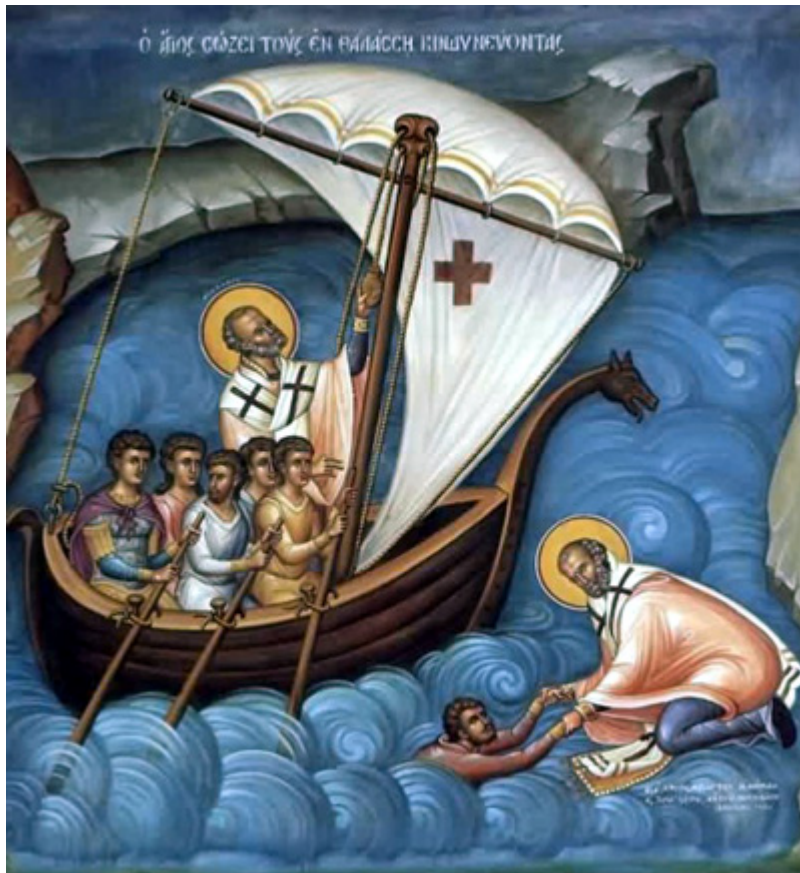
/ Πεμπτουσία

image not found or type unknown

Στα παλιά τα χρόνια δύσκολο πράγμα ήτανε να ταξιδεύεις απ' ένα τόπο σε άλλον. Κίνδυνοι στη στεριά από κακούργους κι απ' αγρίμια, κίνδυνοι και στη θάλασσα από φουρτούνες. Δεν ήτανε, βλέπεις, και τα καράβια της προκοπής. Καρυδότσουφλα ήτανε και συχνά παίρναν μαζί τους στον πάτο της θάλασσας και τις ζωές που κουβαλούσαν.

Σ' ένα καράβι εκείνου του καιρού μπήκε απ' το λιμάνι της Κωνσταντινούπολης μια μέρα κι ένας χριστιανός. Έπρεπε να ταξιδέψει για σπουδαία δουλειά. Ε, και τ' αποφάσισε. Μα, καλός χριστιανός όπως ήταν, αποβραδís πήγε πρώτα στην εκκλησιά τ' Αϊ-Νικόλα. Άναψε το κεράκι στη χάρη του, γονάτισε μπροστά στο

από τον Άγιο των θαλασσινών να εἶς και φίλους, αποχαιρέτισε και

Καλά ταξίδεψαν όλη τη μέρα.

Γαλήνια η θάλασσα κι ο αγέρας φούσκωνε καθώς έπρεπε τα πανιά. Μα, ξάφνου, σαν καλοσκοτείναισε, άλλαξ' ο καιρός. Τινάχτηκαν από το πρωτούπι τα ναυτόπουλα, πιάσανε να γυρίζουν τα πανιά.

Ακούει τη φασαρία ο χριστιανός, ξυπνά κι αυτός και τρέχει, όπως το λέει ο Χριστός μας, να βάλει ένα χεράκι, να βοηθήσει. Σκαμπανεβάζει η θάλασσα το καράβι. Μπερδεύεται ανάμεσα σε γάντζους και σκοινιά ο άνθρωπος, τρικλίζει και πέφτει στ' αφρισμένο κύμα αφήνοντας φωνή, π' αντήχησε στριγκλιά μες στη βουή της θάλασσας και του ανέμου.

Τρέξαν οι ναύτες. Ρίξανε σκοινιά, ανάψανε δαυλιά μήπως και δούνε κάτι μες στα σκοτάδια. Τίποτα! Για ώρα πολλή ψάχνανε, φωνάζαν απ' τη μια κι απ' την άλλη έριξ' ο πιο τολμηρός και κατέβηκε ίσαμε τις κορφές ύψει χέρι, για να σωθεί ο δύστυχος ο άνθρωπος.

Χαμένος κόπος! Γύρισαν πικραμένοι στο πόστο του

ο καθένας. Ο άνεμος σφύριζε κι έσπρωχνε γρήγορα το καράβι, που ολοένα απομακρυνόταν. Κι εκείνοι λυπημένοι κοίταγαν πίσω τ' άγρια σκοτάδια και κυλούσανε στα τραχιά τους μάγουλα αλμυρά νερά από τα μάτια τους...

Σαν εβυθίσθη στο άγριο νερό ο χριστιανός, τρεις λέξεις πρόλαβε και φώναξε: «Άγιε Νικόλα, βόηθα!». Κι ευθύς - μεγάλα και θαυμαστά τα έργα σου, Κύριε - βρέθηκε ευθύς καταμεσής στη σάλα του σπιτιού του. Και τρέχαν πάνω του ποτάμια τα θαλασσινά νερά. Κι εκείνος δεν κατάλαβε και ξαναφώναξε: «Βόηθα, Άγιε Νικόλα», κι άκουσε την ίδια του τη φωνή ν' αντηχεί μέσα στο σπίτι του.

Ξύπνησαν και πετάχτηκαν απ' τα κρεβάτια οι δικοί του. Βάλαν κι εκείνοι τις φωνές! Φτάσανε φίλοι και γειτόνοι ξαφνιασμένοι απ' το νυχτερινό νταβαντούρι. Ανάψανε λυχνάρια και καντήλια και δεν ήξεραν τι να τον ρωτήσουνε, σαν είδαν τα νερά να τρέχουνε ακόμα από πάνω του κι απ' το κεφάλι και τους ώμους του να κρέμοντ' οι κορδέλες των φυκιών. Σαστίσανε, βλέπεις, οι άνθρωποι, μ' ακόμα πιο πολύ τα 'χε χαμένα ο χριστιανός εκείνος. Έπιασε να τους λέει την ιστορία μα...

κλώθηκε κι έπεσε στη θάλασσα. Τι άλλο να πει; Α! και βοήθεια τον Αἰ-Νικόλα.

Κοιτάγαν όλοι σαστισμένοι τα νερά που σούρωναν

ακόμα από τα ρούχα του. Δε βγάζανε άχνα, μα όλοι στοχάζονταν το θαύμα το παράδοξο. Ένας από τους σπιτικούς έπιασε να ψιθυρίζει το «Κύριε, ελέησον».

«Κύριε, ελέησον», αντιμίλησαν κι οι άλλοι.

Άλλαξε τα βρεγμένα ρούχα ο χριστιανός και τράβηξε μες στη νυχτιά στην εκκλησιά του Αἰ-Νικόλα. Εκεί, γονατιστόν μπροστά στη χάρη του, τον βρήκε το ξημέρωμα. Εκεί τον βρήκανε κι οι χριστιανοί, που ήρθαν σαν ακούσαν την καμπάνα. Άρχισ' ο όρθρος και προχώρησε και μπήκανε στη λειτουργία. Κι έκλαιε μπρος στον Άγιο ο χριστιανός κι έκλαιε μαζί του ο λαός όλος. Κι η εκκλησιά ευώδιαζε! Ευώδιαζε απ' το θαύμα!

Κι ο Άγιος μέσ' απ' την κορνίζα του έλαμπε από θείο φως και χαμογελούσε.

Σ.Γ.Α.

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

